

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Drømmen om kvinden (novellen)

Citation: Hjortø, Knud: "Drømmen om kvinden", i Hjortø, Knud: *Drømmen om kvinden*, 1928, s. 150. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_15-shoot-idm139645821444160/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Drømmen om kvinden

Helene, giv mig stykket. jeg skal nok få det rigtigt.

Helene svarede: Lad os blot blive gående lidt sammen. Vi har det rart sådan. Vi er lykkelige, vi to. Er det ikke nok?

Hvordan, Helene, vi to? Hver især, eller med hinanden?

Hun svarede kun med et smil.

De talte ikke mere, men de gik tæt ved siden af hinanden som to, der hører sammen. Der var noget inderligt over den nærhed og i varmen fra hendes legeme. For så vidt var Helene som andre kvinder. Men hun var alligevel ikke som andre. Imidlertid blev det mørkt. Helene vendte sit lyse ansigt mod ham, endnu synligt i mørket, det lyseste af alt, hvad der var til. — Her skilles vi, sae hun. Han blev stående, han hørte et øjeblik hendes skridt, og så var Helene borte.

Et par timer senere skimtede Henrik sine egne jorder igen, og lidt efter gik han tankefuld ned ad indkørslen til sin gård.

*

Når det hænder en som erfaren og ikke længere ung mand, at man et øjeblik stanser midt i sit arbejde, og kaster et prøvende blik over, hvad man har stræbt efter, og hvad man har opnået, så må man sige, at skuffelser indtager en overraskende stor plads, og livet er sandt at sige ikke det halve værd af, hvad man havde ventet af det. Men så fornuftigt er livet alligevel indrettet, at man har sit arbejde netop for at man skal glemme, hvad livet i virkeligheden er. Derfor er det også godt, at den slags øjeblikke, hvor man står stille og tænker sig om, netop er så sjældne. De kan være gode til det brug, at man får